

HET SCHOOLFEEST

Een verhaal voor oudere meisjes.

Ze stonden met zijn allen op het schoolplein, de meisjes uit de derde. Het was een gepraat en gelach van jewelste.

Eén van hen, de kleinste van het stelletje, had het grootste woord: „Nee zeg, het was werkelijk geen gezicht toen ik die van verleden jaar aantrok. Het was gewoon een antiek model geworden en véél te klein! Ik zei tegen mams, dat doe je me niet aan, dat ik dat ding nog eens moet dragen.”

„Ik heb mijn pipa maar eens lief aangekeken,” zei een ander. „Hij dook meteen in zijn portemonnee.”

„Nou,” zei een derde lachend, „mijn moeder heeft beloofd dat ik ieder jaar een nieuwe zomerjurk krijg, en dat wordt dan eerst mijn feestjurk.” Plotseling draaide een van de meisjes zich om en zonder een woord te zeggen keerde zij het opgewonden troepje de rug toe.

„Wat heeft die ineens?” vroegen de anderen verbaasd. „Zo staat ze bij ons en zó is ze verdwenen. Ze zette een gezicht als een . . .”

„Nogal logisch, dacht ik,” zei Tonie, de oudste van de klas. „Jullie ook met je gepraat over feestjurken en schoenen met hakjes. Jullie weten best dat Lottie dit jaar niets nieuws krijgt. En ze zal liever niet wachten tot één van ons zo vriendelijk is er naar te vragen.”

De anderen zwegen een beetje beschaamd.

„Hebben zij het thuis dan zo arm?”

„Och, arm . . .” antwoordde Tonie, „nee, dat geloof ik niet. Maar dat gaat toch zeker niemand een fluit aan?”

„Nou” vond Joke, „maar als ik een stem had als Lottie, zou het me geen snars kunnen schelen, welke jurk ik aan had. Ze zingt prachtig. Ze wordt vast nog eens beroemd.”

„Dat is waar,” beaamde Tonie. „Maar met wat ze nog eens kan worden is ze nu niet geholpen. Laten we alsjeblieft niet meer over kleren praten als zij er bij is.”

De bel luidde en van alle kanten kwamen de jongens en meisjes weer naar het schoolgebouw toe.

Ook Lottie de Groot. Ze had hevig het land. Over een week was de school-

fuif. Weken en weken hadden ze gestudeerd op een toneelstuk (een deel uit de Camera Obscura) en op de andere nummers van het programma. Heerlijke repetities waren het geweest. Het stuk was lang niet gemakkelijk, maar het zat er geheid in. Evenals haar zangnummer.

En nu begon dat gezeur over de jurken. „Wat trek jij aan? Die van verleden jaar? O nee kind, die is zo antiek!”

Allemaal kregen ze iets nieuws. Bah! En zij zou weer in dezelfde jurk verschijnen van vorig jaar. En toen was het al een verlengde van nog een jaar eerder. Stel je voor, nu in de derde klas zou ze in de zelfde jurk gaan als toen ze een blaag was uit de eerste. Ze bleef net zo lief thuis.

„Ik doe of ik hoofdpijn heb volgende week,” dacht ze. „En dan ga ik in bed liggen huilen.”

De verdere dag wilde het werk op school niet meer vlotten. Telkens vlogen haar gedachten naar volgende week, naar het toneelstuk met de beeldige oude costuums. Wat voelde je je grappig anders dan anders met zo'n hoepelrok! En naar het lied dat zij alleen zou zingen. Frühlingsglaube van Schubert. Heerlijk ging het. Nu zou ze iedereen eens laten horen dat het niet overdreven was om in muziek dóór te willen gaan. Vader en moeder zouden ook komen, Oma wilde die avond wel op de kleintjes passen.

Met een schok ging de gedachte aan Oma door haar heen . . . Dat ze daar niet eerder aan gedacht had. Oma . . . natuurlijk! Die wist vast een oplossing voor het jurkenprobleem. Misschien zou zij een goed woordje bij moeder willen doen. Hè ja, direct na schooltijd zou ze een kopje thee bij Oma gaan drinken en alles vertellen.

Ze keek eens op haar horloge. Nog twintig minuten, dan zat het er weer op voor vandaag. Kom Lotje de Groot, nog twintig minuten je gedachten bij schwere Wörter en griezelige naamvallen en verbuigingen.

Ze trapte zo hard ze kon naar huis, mikte haar fiets in het schuurtje en rende in één keer door Oma's kamer.

Toen er niet dadelijk antwoord kwam op haar kloppen ging ze zachtjes naar binnen. Ze schoot in de lach toen ze de oude dame zag zitten in haar stoel met de hoge rugleuning. Ze sliep. Haar haakwerkje was van haar schoot gegleden en haar ene hand hing dwaas naar benee.

Ze wilde weer op haar tenen de kamer uitgaan, toen Oma's stem klonk: „Kom binnen Lottekind. Ik sliep niet hoor. Ik zat alleen maar even te genieten van de stilte.”

„Nee Omaatje, u mag niet jikken. U zat heerlijk in uw stoel te slapen, net als oude dames wel eens doen.”

Oma lachte terwijl ze haar handwerk opraapte. „Vleister!”

„Mag ik hier mijn jas even neerleggen? Ik kom namelijk bij u thee drinken. En ik heb een vreselijk moeilijk probleem.”

„Je mag je mantel in de gang aan de kapstok hangen en dan mag je me je probleem vertellen. Intussen schenk ik een kopje thee.”

„Wat hebt u het hier toch gezellig,” zei Lottie toen ze weer in de kamer terug was. „Ik raak nooit uitgekeken op al die schattige dingetjes op uw kastje. Het is hier alleen wel erg vol, vind ik.”

„Dat is het ook,” gaf Oma toe. „Maar er is toch geen enkel meubelstuk of

dingsigheidje dat ik zou kunnen missen. Weet je wat het is, Lottie? Als je zo veel jaren dat alles om je heen hebt gehad, en er alle prettige en nare dingen aan hebt verteld, dan raak je er aan gehecht. Je bent als het ware met al die dingen vergroeid."

"Ik geloof niet dat ik het begrijp," antwoordde Lottie. "Mmmmm, lekker . . . een schuimpje bij de thee, en een kandijklont. Verrukkelijk, dank u wel."

Ze roerde eerst even, maar viste toen het restant van de klont uit het kopje en knabbelde dat op.

"En kom nu maar voor de dag met je probleem. Het heeft zeker te maken met jullie feest van de volgende week? Hoe staat het met je zang?"

"O, heel best. Mijnheer is geweldig tevreden. Maar daar gaat het niet over. Ik heb uw hulp voor iets anders nodig."

De oude dame keek afwachtend naar haar kleindochter. "Als ik je kan helpen zal ik het doen. Al zou ik waarlijk niet weten waarmee. Want we hebben afgesproken dat ik geen „goede woordjes" meer voor je zou doen bij vader en moeder, dat weet je."

"Nee, echt geen goede woordjes deze keer. Moeder is trouwens toch onvermurwbaar, dat heb ik lang begrepen. Zij vindt dat ik best in mijn zondagse jurk kan gaan. Verbeeldt u zich eens, in mijn zondagse!!"

Oma fronste haar wenkbrauwen. "Wat zeg je dat smalend. Het is toch een beeldig japonnetje?"

"Oma, doe niet zo afschuwelijk!!" krijste Lottie. "U weet best dat mijn zondagse jurk geen japonnetje is, maar een oerdegelijke wollen jurrek. Ziezo, en nu weet u meteen wat ik vragen wilde. Iedereen, heus iedereen op school krijgt een nieuwe feestjurk, of een rok met een bloes of zo. En nu moet ik een nummer alleen zingen, ik ben de enige die een solonummer heeft en nu moet ik in mijn zondagse jurk of in die van twee jaar geleden, die vorig jaar al langer gemaakt is . . ."

"Hé hé," onderbrak Oma de woordenstroom, "ik meende toch dat je moeder er verleden jaar zo'n moderne bolle rok van had gemaakt. Je was er toen nogal verrukt van als ik me goed herinner."

"Och ja," zuchtte Lottie hartgrondig, "maar ik ben nu vijftien. Dat is toch heel wat anders. O Oma, ik zou zo vreselijk graag iets . . . nou ja, u snapt me wel . . . iets knalligs willen hebben. Iedereen ziet me staan als ik zing. Enne . . . die oude is me niet alleen te kort, maar hij is van boven ook veel te nauw."

"Ik begrijp het," knikte Oma. "Maar hoe zou ik je kunnen helpen? Naaien kan ik niet meer. En als het je moeder nu niet past een nieuwe voor je te

kopen, dan mag ik me daar niet mee bemoeien. Dat hebben we afgesproken toen ik bij jullie in huis kwam wonen.”

„Nee, maar dat wilde ik u ook niet vragen. Luister eens Oma...” En Lottie schoof op de armleuning van Oma's stoel. „Zou het nu niet kunnen zijn dat u in uw voorraad kartonnen dozen in de kast nog het een of ander bloesje of kanten befje of weet ik wat hebt, waarmee ik mijn oude jurk wat kan vermaken?”

Oma dacht diep na. Feitelijk wist ze wel dat er in haar kast niets was wat dienst zou kunnen doen. Maar toen ze het hoopvolle gezichtje naast zich zag wreef ze zachtjes haar rimpelige wang langs de gladde wang van haar kleinkind. Ze kon het eenvoudig niet over haar hart krijgen Lottie teleur te stellen.

„Ik zou het niet weten... ik geloof niet dat ik iets heb,?? peinsde ze. „Jullie hebben mijn voorraad al zo dikwijls geplunderd.”

Ze liep naar de kast, maar bleef eensklaps halverwege staan. „Daar schiet me plotseling iets te binnen. Ja, dat is waar ook. Tante Carolien moet nog het een of andere kanten gevalletje hebben, een overrok of zo iets. Ik kan me niet herinneren bij welke gelegenheid ze het gedragen heeft, het is al jaren geleden. Er hoorde ook een stola bij. Die zijn nu toch weer in de mode? Ja, al die oude dingen van vroeger komen weer terug.”

„Maar dat zou machtig zijn, fantastisch gewoon! Zoiets over mijn oude rose jurk heen,” zei Lottie enthousiast. „Maar och, ze zal het wel niet meer hebben als het al zo lang geleden is.”

„Dan ken jij tante Carolien niet,” lachte Oma, „die heeft haar hele leven nooit iets weg kunnen doen. Nee, dat kanten rokje is er nog, dat durf ik wel haast met zekerheid te zeggen. Het kan ook tule geweest zijn, ik zei je al dat ik het niet precies meer weet. Maar het was zwart, zwart en doorschijnend. Weet je wat we doen? Jij drinkt nog een kopje thee met me — ja graag, schenk maar even in, — dan ga jij aan je huiswerk en ik schrijf even een briefkaartje naar tante Carolien.” Ze praatten nog een poosje over van alles en nog wat. En het was een heel andere Lottie die even later de trap opdanste naar boven, intussen zingend:

*„Die Welt wird schöner mit jedem Tag,
Man weiß nicht was noch werden mag ...”*

Een week later.

„Neem nog een sneetje, Lottie.”

„Nee echt niet, moeder. Ik kan er geen hap meer door krijgen. Nee, ook geen melk. Dat is trouwens heel slecht voor je stem, wist u dat? Zal ik me maar gaan verkleden? Dan ben ik klaar als vader thuis komt.”

„Kind, het is nog geen zes uur. Hoe laat moet je er zijn? Kwart over zeven toch pas? Enfin, ga maar. Je hebt toch geen rust meer.”

Aan een klerenhangertje dat over de kastdeur gehaakt was, hing de jurk van twee jaar geleden. De verachte, verguisde, rose jurk. Toch keek Lottie er met bewonderende, haast liefkozende blikken naar. Want de rok van de jurk ging nu schuil onder een zwart kanten overrokje en over de schouders hing een lange stola van dezelfde kant.

„Wat is het een beeldje, hè?” Lottie sprong op van haar stoel en streekte met haar handen nog eens voorzichtig de kant. „Vindt u hem erg ouderwets? Zeg het eens eerlijk!”

„Welnee,” zei moeder lachend, „hij is juist hoogst modern.”

Lottie hield de jurk voor zich langs en maakte een paar danspasjes. „Ik ga hoor. En houdt u straks maar aan uw stoel vast als ik mijn entree maak. O ja, zeg moeder, dat heb ik u nog niet verteld, maar Frits komt mij halen. Een paar weken geleden vroeg hij of wij samen naar de fuif zouden gaan. Toen heb ik gezegd dat ik geen nieuwe jurk kreeg, maar hij zei dat hem dat niets kon schelen, al had ik een jutezak aan. Wat zal hij opkijken dat ik nu zo chique ben.”

„Frits is toch Pieter Stastok?” *

„Ja. O, u had hem op de generale moeten zien in zijn kuitbroek. Enig gewoon. Wij zijn echt een heel mooi stel. Moeder, lach niet zo gemeen, ik bedoel op het toneel!”

„Mag ik alsjeblieft een binnenpretje hebben, Koosje van Naslaan?” *

Toen de kamerdeur was dichtgefallen liep moeder naar de schoorsteenmantel. Ze haalde een klein opgevouwen stukje papier achter de klok vandaan. Ze streek het plat en las wat er op stond. Haar gezicht betrok en er kwam even een verontwaardigde rimpel boven haar ogen.

„Wel verdraaid als ik het niet gedacht had,” bromde ze. „Maar dat zou toch niet Oma? U zou niet tussen ons komen? Nee, dit gaat te ver . . .”

„Wat sta jij daar zo in je eentje te mopperen?”

Vader was de kamer binnen gekomen en stond plotseling naast haar. „En die rimpel . . . oei . . . En dat nog wel nu we gezellig samen uitgaan om te luisteren naar het eerste optreden van onze oudste dochter. Waar is ze?”

„Lees dit liever.” Moeder duwde het papiertje in vaders hand. Hij draaide het om en om, las het, en begon toen smakelijk te lachen.

„Ik vind het kostelijk. Net weer wat voor moeder. Wat zal ze een plezier hebben. Ik liet het maar zo, ik zou er maar niets van zeggen.”

De volgende morgen ging moeder beneden bij Oma koffie drinken.

„Ik moet u even gauw vertellen van Lotties succes gisteravond. U zult wel reuze benieuwd zijn.”

Oma knikte. „Dat ben ik zeker. Slaapt ze nog?”

* Figuur uit het spel „De Camera Obscura”

Vuurslaglezers schrijven zelf

Deze keer een bijdrage van Nelly Kroon uit Rijnswaterwoude (10 jaar).

Het hondenschooltje

*Tommie gaat op de hondeschool
En ze hebben er zo'n jool,
Ik wist het al.
En hij loopt in een overall.
Hij leert timmeren en schaven
En loopt af en aan te draven.
Hij leert taallesjes en rekenen
En kan leuke poppetjes tekenen.
Hij moet ook wel karretjes douwen
En loopt met van alles te sjouwen.
Als hij thuis komt met zijn boek
Zegt hij tegen moek:
Moe 'k heb weer zo'n schik gehad,
Ik mocht tekenen op een blad.*

*Ik mocht schrijven met een pennetje,
Juf vertelde van een hennetje.
Maar Moe zegt dan:
Zeg, kleine schat,
Nu stop ik je gauw in 't bad,
Want je ziet er toch zo uit,
Maar je bent mijn kleine guit.*

Wie wil corresponderen met:

*Dora Ploeg — Zwartepad 8, Opperdoes.
Greetha Visser — Kluiten 5, Opperdoes.
Geertruida Brouwer — Nieuweweg 12a, Opperdoes.
Jan Siersma — Mahustraat 151, Hoek van Holland.*

„Als een marmot. Maar ze hebben ook vrij vanmorgen. Nou moeder, ze heeft zo mooi gezongen, dat wij er allebei stil van waren. Voor een zaal vol mensen klinkt het ook heel anders dan in de huiskamer. En eh...” voegde ze er schalks aan toe, „wat u misschien ook interesseert... het japonnetje met de kanten overrok van eh... tante Carolien... dat stond beeldig. Het leek wel voor haar gemaakt. Nee, zoals zij daar stond te zingen op het toneel, helemaal alleen... u had het moeten zien. Het was net een plaatje.”

Ze wachtte even. Toen zei ze zacht: „Maarre moeder... zorg dat de naai-ster er een volgende keer geen rekeningetje bij doet.”

Dieuwke Winsemius